

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 26, 2018

Nummer 26, 2018

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:3895](#) 24-04-2018

Rechtbank

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:2737](#) 20-06-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:2039](#) 15-06-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:3957](#) 06-06-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:4196](#) 01-06-2018

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2018:2220](#) 28-05-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:4048](#) 17-05-2018

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2018:4408](#) 08-05-2018

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:1849](#) 14-06-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:1850](#) 14-06-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:1802](#) 14-06-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:1848](#) 14-06-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:1537](#) 24-05-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:1550](#) 23-05-2018

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2018:1556](#) 17-05-2018

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie ziekenhuizen](#) 25-01-2018

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Geen onrechtmatige daad van politie door opstellen rapport over hond na beet bij persoon waarbij ongedateerde foto's zijn gebruikt van het letsel en geen letselverklaring is opgevraagd. Afwijzing verzoek om toekenning schadevergoeding, nu politie niet in strijd heeft gehandeld met de van haar te verwachten zorgvuldigheid. Het feit dat meer onderzoek had kunnen worden gedaan, rechtvaardigt niet de conclusie dat onzorgvuldig is gehandeld.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 20-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:2737

Zaaknummer: 6488663

Rechters: H.A. Brouwer

Advocaten: A.T. Bolt

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor zware mishandeling van vrouw door haar in het gezicht te schoppen. Toekenning € 8.000 ter vergoeding van immateriële schade. Dat doorgaans lagere bedragen worden toegekend, is geen voldoende betwisting van de hoogte van de schadevergoeding door de verdediging.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 15-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:2039

Zaaknummer: 08/770231-17

Rechters: C.C.S. Bordenga-Knoppes, M.A.H. Heijink en M.I. van Meel

Advocaten: M. Hoekzema

Wetsartikelen: 302 Sr

RECHTSPRAAK

Geen recht op een hogere bijzondere uitkering als vergoeding voor door appellant geleden schade als gevolg van de door het dienstverband veroorzaakte volledige arbeidsongeschiktheid.

Appellant is in 1994 als dienstplichtige in werkelijke dienst opgekomen. In de periode van 29 november 1994 tot 30 mei 1995 is hij uitgezonden geweest naar voormalig Joegoslavië. Op 22 juli 1995 is hij met groot verlof gegaan. Sinds 2001 is hij werkzaam als advocaat. Per 20 april 2011 is appellant volledig arbeidsongeschikt als gevolg van een door het dienstverband veroorzaakte aandoening. Appellant ontvangt met ingang van 1 oktober 2012 een militair invaliditeitspensioen. Appellant verzoekt om een hogere uitkering dan wordt toegewezen. Dit besluit blijft in stand in de bezwaar- en beroepsfase. Het betoog van appellant dat sprake is van strijd met de beginselen van onafhankelijkheid en onpartijdigheid van de rechtspraak, omdat in de meervoudige kamer van de rechtbank een militair lid zitting had, slaagt niet. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet de vraag of een gerechtelijke procedure heeft voldaan aan artikel 6 Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) worden beoordeeld in het licht van de hele procedure. Niet is aangevoerd dat de procedure bij de Raad niet voldoet aan de vereisten van artikel 6 EVRM. De rechtbank heeft geoordeeld dat appellant ten onrechte niet is gehoord, maar hieraan moeten geen verdere gevolgtrekkingen worden verbonden. In beroep voldoende gelegenheid voor toelichting van de standpunten. Parttime werken in twee refertejaren is een keuze geweest. De staatssecretaris is terecht uitgegaan van wat appellant had kunnen verdienen en niet wat appellant feitelijk heeft verdiend. Appellant is op geen enkele wijze benadeeld door de toegepaste berekeningswijze door de staatssecretaris. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen tussenuitspraak en de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 14-06-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:1802

Zaaknummer: 16/2422 MAW

Rechters: C.H. Bangma, A. Beuker-Tilstra en C.W.J. Schoor

Advocaten: B.J. Engels Linssen

RECHTSPRAAK

Geen belanghebbende eenmalige uitkering Regeling Backpay. Geen strijd met gelijkheidsbeginsel. Aanvraag afgewezen.

Appellant heeft als erfgenaam van zijn vader een aanvraag ingediend om toekenning van een eenmalige uitkering op grond van de Uitkeringsregeling Backpay van 16 december 2015, *Stcrt.* 2015, nr. 47434 (Regeling Backpay). De minister heeft deze aanvraag afgewezen omdat de vader van appellant niet behoort tot de doelgroep van de Regeling Backpay. Dit besluit bleef in stand in de bezwaar- en beroepsfase. De Raad overweegt als volgt. Regeling Backpay kent geen wettelijke grondslag. Er is sprake van een buitenwettelijk, begunstigend beleid, waarbij aan een beperkte kring van belanghebbenden een onverplichte tegemoetkoming wordt toegekend. Dit heeft tot gevolg dat de minister een grote mate van beleidsvrijheid heeft en de rechter slechts terughoudend mag toetsen. Het beperken van de doelgroep op zichzelf is niet onredelijk. Ook is het in de regeling gemaakte onderscheid niet op andere gronden in strijd met het gelijkheidsbeginsel. De vader van appellant was niet meer in leven op 15 augustus 2015 en kan daarom niet worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van de Regeling Backpay. Aangezien geen sprake is van bijzondere, individuele omstandigheden, bestaat er ook geen aanleiding voor de toepassing van de hardheidsclausule. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 14-06-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:1850

Zaaknummer: 17/6687 AW

Rechters: N.J. van Vulpen-Grootjans

Advocaten: A.R. Kellermann en C. Vooijs

RECHTSPRAAK

Geen belanghebbende eenmalige uitkering Regeling Backpay. Geen strijd met gelijkheidsbeginsel. Aanvraag afgewezen.

Appellante heeft als erfgenaam van haar echtgenoot een aanvraag ingediend om toekenning van een eenmalige uitkering op grond van de Uitkeringsregeling Backpay van 16 december 2015, *Stcrt.* 2015, nr. 47434 (Regeling Backpay). De minister heeft deze aanvraag afgewezen omdat de echtgenoot van appellante niet behoort tot de doelgroep van de Regeling Backpay. Dit besluit bleef in stand in de bezwaar- en beroepsfase. De Raad overweegt als volgt. Regeling Backpay kent geen wettelijke grondslag. Er is sprake van een buitenwettelijk, begunstigend beleid, waarbij aan een beperkte kring van belanghebbenden een onverplichte tegemoetkoming wordt toegekend. Dit heeft tot gevolg dat de minister een grote mate van beleidsvrijheid heeft en de rechter slechts terughoudend mag toetsen. Het beperken van de doelgroep op zichzelf is niet onredelijk. Ook is het in de regeling gemaakte onderscheid niet op andere gronden in strijd met het gelijkheidsbeginsel. De echtgenoot van appellante was ten tijde van de Japanse bezetting niet in dienst van het Nederlands-Indisch Gouvernement en kan daarom niet kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van de Regeling Backpay. Aangezien geen sprake is van bijzondere, individuele omstandigheden, bestaat er ook geen aanleiding voor de toepassing van de hardheidsclausule. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 14-06-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:1848

Zaaknummer: 17/5856 AW

Rechters: N.J. van Vulpen-Grootjans

Advocaten: C. Vooijs

RECHTSPRAAK

Geen belanghebbende eenmalige uitkering Regeling Backback. Geen strijd met gelijkheidsbeginsel. Aanvraag afgewezen.

Appellant heeft als erfgenaam van zijn vader een aanvraag ingediend om toekenning van een eenmalige uitkering op grond van de Uitkeringsregeling Backpay van 16 december 2015, *Stcrt.* 2015, nr. 47434 (Regeling Backpay). De minister heeft deze aanvraag afgewezen omdat de vader van appellant niet behoort tot de doelgroep van de Regeling Backpay. Dit besluit bleef in stand in de bezwaar- en beroepsfase. De Raad overweegt als volgt. Regeling Backpay kent geen wettelijke grondslag. Er is sprake van een buitenwettelijk, begunstigend beleid, waarbij aan een beperkte kring van belanghebbenden een onverplichte tegemoetkoming wordt toegekend. Dit heeft tot gevolg dat de minister een grote mate van beleidsvrijheid heeft en de rechter slechts terughoudend mag toetsen. Het beperken van de doelgroep op zichzelf is niet onredelijk. Ook is het in de regeling gemaakte onderscheid niet op andere gronden in strijd met het gelijkheidsbeginsel. De vader van appellant was niet meer in leven op 15 augustus 2015 en kan daarom niet worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van de Regeling Backpay. Aangezien geen sprake is van bijzondere, individuele omstandigheden, bestaat er ook geen aanleiding voor de toepassing van de hardheidsclausule. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 14-06-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:1849

Zaaknummer: 17/6234 AW

Rechters: N.J. van Vulpen-Grootjans

Advocaten: L.L.A.M. Rijpkema en C. Vooijs

RECHTSPRAAK

Aansprakelijkheid SBS na uitzending ‘Undercover in Nederland’ over gestolen bromfietsen zonder toepassing hoor en wederhoor. Vergoeding voor aantasting eer en goede naam. De overige schade is niet het redelijkerwijs te verwachten gevolg van de uitzending en wordt daarom afgewezen.

In 2015 is in een deelgeschil door de Rechtbank Amsterdam geoordeeld dat SBS c.s. hoofdelijk aansprakelijk is voor de door eiser geleden schade als gevolg van de uitzending. In die procedure lag niet ter behandeling voor welke klachten van eiser het gevolg zijn van de uitzending. Partijen moesten daarover nader onderhandelen. Eiser heeft in 2016 een psychiater bezocht voor zijn klachten. In deze procedure vordert eiser een vergoeding voor verschillende schadeposten, waaronder verlies aan arbeidsvermogen, verlies aan zelfwerkzaamheid en immateriële schade. Volgens eiser is inmiddels duidelijk wat zijn precieze schade is als gevolg van de uitzending en omdat SBS niet bereid is om enige schadevergoeding te betalen, dient SBS te worden veroordeeld tot vergoeding van de geleden schade.

De rechtbank overweegt allereerst dat er geen gronden aanwezig zijn om te terug te komen op de bindende eindbeslissing zoals die in het deelgeschil is gegeven. Vervolgens is de vraag aan de orde of, en zo ja, in welke mate de schade die eiser stelt te hebben geleden in zodanig verband staat met de onrechtmatige daad dat deze schade aan SBS kan worden toegerekend. De rechtbank neemt daarbij in aanmerking dat SBS een zekere mate van zorgvuldigheid heeft getoond door eiser te ‘wipen’, ook al werd hij daardoor niet volledig onherkenbaar. Verder is ook geen sprake van opzet aan de kant van SBS om eiser ten onrechte als heler in beeld te brengen. Tevens is van belang in welke mate de geleden schade naar ervaringsregels waarschijnlijk is als gevolg van deze onrechtmatige publicatie. Daarbij speelt een rol dat de uitzending niet gaat over eiser, maar over een andere persoon. Eiser speelt slechts een bijrol in de uitzending. Daarnaast was eiser slechts voor een beperkte kring herkenbaar en SBS heeft na gewezen te zijn op de onjuistheid excuses aangeboden en de beelden gerectificeerd. Er is daarom sprake van een beperkte aantasting van de eer en goede naam waarvoor schadevergoeding dient te worden betaald. Dat een dergelijke onterechte beschuldiging leidt

tot het ontstaan van een PTSS en een ernstige depressie met psychotische kenmerken en (daarmee) tot de noodzaak van psychiatrische behandeling, arbeidsongeschiktheid en langdurige inkomensderving en de noodzaak om te verhuizen, met de kosten van dien, is echter naar ervaringsregels geen te verwachten gevolg van een onrechtmatige publicatie zoals hierboven omschreven. In dit geval is toerekening van letselschade bij weinig voorzienbare gevolgen niet passend, omdat de mate van verwijtbaarheid hier minder is. De rechtbank acht daarom een schadevergoeding van € 2.500 passend voor de aantasting van de eer en goede naam van eiser. De overige schadeposten komen niet voor vergoeding in aanmerking.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 06-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:3957

Zaaknummer: C/13/633273 / HA ZA 17-761

Rechters: R.H.C. Jongeneel

Advocaten: M.H.M. Verbeemen en J.A.K. van den Berg

Wetsartikelen: 6:98 BW

RECHTSPRAAK

Zware mishandeling tijdens gymles op school. Toekenning vergoeding voor onder andere verlies aan verdienvermogen en immateriële schade na veroordeling door de strafrechter.

In 2014 heeft zich een geweldsincident voorgedaan op de toenmalige school van eiser en gedaagde, waarbij eiser door gedaagde in het gezicht is geslagen. Na de klap verloor eiser korte tijd het bewustzijn en is hij overgebracht naar het ziekenhuis. Eiser vertoonde spasmes en hij had een breuk aan de linkerzijde van zijn kaak. Tijdens een operatie is de linkerkaak met behulp van platen en spalken hersteld. Eiser heeft vier dagen in het ziekenhuis verbleven. Gedaagde is vervolgens door de kinderrechter veroordeeld voor zware mishandeling en tot betaling van een schadevergoeding, waarvan € 750 ter vergoeding van immateriële schade, aan eiser. In deze procedure vordert eiser een vergoeding voor de overige geleden vermogensschade en immateriële schade op basis van een onrechtmatige daad. De rechter overweegt ten aanzien van het verlies aan verdienvermogen dat het verlies aan inkomen tot en met april 2014 in oorzakelijk verband staat met het incident. Door de medisch adviseur is immers geconcludeerd dat eiser door het voorval enkele weken is uitgevallen voor het werk bij zijn bijbaantje. De gevorderde vergoeding voor studievertraging (€ 8.000) wordt geheel toegewezen, omdat eiser zijn examens voor de opleiding niet kon afleggen en de eerstvolgende mogelijkheid van het maken van dezelfde examens pas in het volgende studiejaar was gelegen. De rechtbank wijst verder een vergoeding voor de geleden immateriële schade toe van € 2.500. Daarbij is acht geslagen op bedragen die in soortgelijke gevallen zijn toegekend. Voor het overige worden de vorderingen afgewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 01-06-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:4196

Zaaknummer: 6470482 \ CV EXPL 17-26613

Rechters: P.J. van Eekeren

Advocaten: C.J.M. Wever en C.J. Nierop

Wetsartikelen: 6:162 BW en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

***Voorschot op schadevergoeding na letselschade afgewezen.
Terughoudendheid bij toewijzing vordering tot betaling van een
geldsom in kort geding. Door verzekeraar al meer betaald aan
voorschotten dan eiser aan schade heeft geleden door nekhernia en
heupnecrose.***

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 28-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2018:2220

Zaaknummer: C/o8/216831 / KG ZA 18-116

Rechters: M.H.S. Lebens-De Mug

Advocaten: Z.J. Rittersma en M.T. Spronck

RECHTSPRAAK

Afwijzing Wajong-uitkering ondeugdelijk gemotiveerd. Opdracht aan UWV om dit gebrek te herstellen.

Appellante was op 2 augustus 2008 betrokken bij een auto-ongeval waarbij zij fysieke en psychische klachten heeft opgelopen. Zij heeft op 21 december 2011 een aanvraag ingediend om ondersteuning bij werk en inkomen op grond van de Wet werk en arbeidsondersteuning jonggehandicapten (Wet Wajong). Bij besluit van 25 januari 2012 heeft het UWV deze aanvraag buiten behandeling gesteld. Bij beslissing op bezwaar van 5 maart 2012 (bestreden besluit 1) heeft het UWV het bezwaar van appellante tegen het besluit van 25 januari 2012 ongegrond verklaard. Nadat appellante beroep had ingesteld heeft het UWV bij besluit van 11 oktober 2012 (bestreden besluit 2) bestreden besluit 1 ingetrokken en het bezwaar van appellante tegen het besluit van 25 januari 2012 opnieuw ongegrond verklaard. Aan bestreden besluit 2 ligt de motivering ten grondslag dat appellante geen recht heeft op een Wajong-uitkering omdat zij in staat is om meer dan 75 procent van het maatmaninkomen te verdienen. De Raad oordeelt als volgt. De deskundige is van oordeel dat in het tijdvak van 2 augustus 2009 tot 2 augustus 2014 meer beperkingen golden dan door de verzekeringsarts bezwaar en beroep is vastgesteld in de FML van 16 januari 2013. De hoofddiagnose berust op hersenletsel. Er is sprake van een ernstig psychiatrisch ziektebeeld waarbij de beperking door de som der stoornissen de inschatting van het in staat zijn een volledige werkdag vol te houden onrealistisch maakt. Het rapport van de deskundige geeft blijk van een uitgebreid en zorgvuldig onderzoek en is inzichtelijk en consistent. Op de door de verzekeringsarts tegen het rapport aangevoerde bezwaren is een adequate en goed gemotiveerde beantwoording gekomen. Het bestreden besluit 2 berust niet op een deugdelijke medische grondslag. De Raad geeft de opdracht aan het UWV om dit gebrek te herstellen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 24-05-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:1537

Zaaknummer: 14/129 WAJONG-T

Rechters: E. Dijt

Advocaten: J.G. Keizer en A.J.G. Lindeman

RECHTSPRAAK

Geen recht op ziekengeld. Appellante is niet arbeidsongeschikt voor geselecteerde functies.

Appellante was werkzaam als productiemedewerker voor 16 uur per week toen zij zich op 20 juni 2011 ziek meldde na een auto-ongeval. Het UWV heeft bij besluit van 22 mei 2013 vastgesteld dat appellante na afloop van de voorgeschreven wachttijd met ingang van 17 juni 2013 geen recht heeft op een uitkering op grond van de Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA), omdat appellante per 17 juni 2013 minder dan 35 procent arbeidsongeschikt was. Appellante werd met haar beperkingen in staat geacht diverse functies te vervullen, waaronder de functie van inpakker. Dit besluit is na bezwaar, beroep en hoger beroep in stand gebleven. Appellante heeft zich vervolgens op 11 mei 2015 ziek gemeld met diverse fysieke en psychische klachten. Op dat moment ontving zij een uitkering op grond van de Werkloosheidswet. Naar aanleiding van het oordeel van de verzekeringsarts, heeft het UWV vastgesteld dat appellante geen recht meer heeft op ziekengeld. Dit besluit is in stand gebleven in de bezwaar- en beroepsfase. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak. De verzekeringsarts bezwaar en beroep heeft in een aanvullend rapport op consistente wijze gereageerd op door haar ontvangen informatie van de coördinerend behandelaar bij i-psy en op goed te volgen wijze uiteengezet waarom deze informatie geen aanleiding heeft gegeven om tot een ander standpunt te komen dan zij heeft verwoord in haar rapport van 29 september 2015. Appellante is niet ongeschikt voor het vervullen van de functie van inpakker, omdat deze functie nauwelijks psychisch belastbaar is. Appellante heeft geen recht meer op ziekengeld.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 23-05-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:1550

Zaaknummer: 16/4340 ZW

Rechters: M.C. Bruning

Advocaten: E. Wolter en E.C. van der Meer

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verzoek om vaststelling causaal verband tussen ongeval en whiplashgerelateerde klachten. Verzoek niet prematuur. Op basis van de beschikbare stukken kan geen causaal verband worden vastgesteld, omdat sommige klachten niet kunnen worden gekoppeld aan het ongeval en er ten aanzien van andere klachten geen uitsluitel wordt gegeven door het medisch rapport.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 17-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:4048

Zaaknummer: C/13/643000 / HA RK 18-40

Rechters: J.W. Bockwinkel

Advocaten: R.A. Hebly en M.R. Lauxtermann

RECHTSPRAAK

Geen aansprakelijkheid werkgever voor dienstongeval, ongelukkige samenloop van omstandigheden. Afwijzing verzoek om schadevergoeding.

Verzoekster was sinds 2000 werkzaam bij een penitentiaire inrichting. Verzoekster is op 26 mei 2005 tijdens de verplichte dienstsport (basketballen) ongelukkig in aanraking gekomen met een collega en heeft daarbij letsel aan haar linkerknie opgelopen. De minister heeft dit ongeval aangemerkt als een dienstongeval. De minister heeft de aansprakelijkheid voor het dienstongeval afgewezen. Het verzoek om herziening is afgewezen. Dit besluit is in de bezwaar- en beroepsfase in stand gebleven. Ook de Centrale Raad van Beroep wijst het verzoek om herziening af. Verzoekster heeft aan haar verzoek om herziening van de uitspraak slechts argumenten ten grondslag gelegd die ertoe strekken op inhoudelijke gronden de juistheid van de uitspraak in twijfel te trekken. Daarbij heeft verzoekster geen feiten of omstandigheden naar voren gebracht die vóór die uitspraak hebben plaatsgevonden en die haar vóór die uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs ook niet bekend konden zijn.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 17-05-2018

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2018:1556

Zaaknummer: 17/6205 AW

Rechters: K.J. Kraan

Advocaten: R.M. Koene en P.C.A. van Breugel

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Afwijzing verzoek om gebondenheid aan expertiserapport. Rapport voldoet niet aan de daaraan te stellen eisen van logica, consistentie en inzichtelijkheid, omdat door verweersters gestelde vragen naar aanleiding van een conceptrapportage niet op enigerlei wijze zijn verwerkt in het definitieve rapport.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-05-2018

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2018:4408

Zaaknummer: 6551970 EA VERZ 17-1123

Rechters: F.J. Lourens

Advocaten: G. Loman en B.M. Paymans

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Hoger beroep. Ontvankelijkheid ingevolge artikel 1019cc Rv bij tussentijds hoger beroep na procesinleiding onder KEI. Verlof verkregen voor tussentijds hoger beroep. Verwijzing naar de rol voor memorie van antwoord.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 24-04-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:3895

Zaaknummer: 200.232.915

Rechters: R.A. Dozy, mr. drs. F.J.P. Lock en A.E.B. ter Heide

Advocaten: C.P. Vos en A.Th.M. ten Broeke

Wetsartikelen: 1019cc Rv

RECHTSPRAAK

Schending privacy door het niet sluiten van de doorkijkspiegel tijdens een bevalling in het ziekenhuis. Geen schadevergoeding vanwege ontbreken geestelijk letsel.

Feiten

Klaagster voert aan dat haar privacy tijdens de bevalling van haar zoontje is geschonden. Zo waren onnodig veel personen in de verloskamer aanwezig. Daarnaast stond het gordijn van de doorkijkspiegel open, dat ondanks verzoek van klaagster niet werd gesloten. Dit is voor haar traumatiserend geweest. Daarnaast stelt klaagster dat zij geen informatiefolder over bevallen in het ziekenhuis heeft ontvangen. Had zij deze wel ontvangen dan had ze geweten dat zij mocht eisen het gordijn te laten sluiten. Klaagster vordert een schadevergoeding van € 2030, een bedrag dat gelijkstaat aan de vergoeding van de kosten door de zorgverzekeraar aan het ziekenhuis.

Het ziekenhuis betreurt het feit dat sprake is van een slechte ervaring bij klaagster. Uit de medische verslaglegging blijkt dat tijdens de bevalling twee personen aanwezig waren, de arts en een verpleegkundige. Mogelijk dat een tweede verpleegkundige aanwezig was, deze aanwezigheid stond niet geregistreerd. Beide verpleegkundigen vervullen daarbij elk een taak: het verrichten van de noodzakelijke handelingen aan patiënte versus het zorgdragen voor de verslaglegging en aanvragen van verrichtingen. Tijdens het hechten waren een arts en verpleegkundige betrokken, een andere verpleegkundige had de taak klaagster verder te controleren. Deze personele bezetting wordt naar het oordeel van het ziekenhuis, bij een niet vorderende uitdrijving, niet als teveel beschouwd.

Het ziekenhuis voert aan dat de verloskamers een doorkijkspiegel hebben zodat in een andere ruimte artsen of verpleegkundigen indien nodig kunnen meekijken. Vanwege de superviserende rol van de gynaecoloog kan het aantal personen in de verloskamer op deze manier beperkt blijven. Het openen van het rolgordijn vindt plaats bij een gebeurtenis waarbij extra ondersteuning nodig is. Niet meer te achterhalen is wat tijdens de bevalling van klaagster met het rolgordijn is gebeurd. Deze klacht is bij de interne klachtenbehandeling van het ziekenhuis gegrond verklaard en heeft geleid tot het aanscherpen van de afspraken

hierover; tevens zijn aan klaagster excuses aangeboden.

Met betrekking tot de klacht over het niet uitreiken van de informatiefolder voert het ziekenhuis aan dat uit verslaglegging blijkt dat aan klaagster op 3 december 2014 de folder 'Bevallen in Erasmus MC-Sophia' is uitgereikt. Het gebruik van de doorkijkspiegel en het recht van de patiënt om hiertegen bezwaar te maken, wordt hierin omschreven. Klaagster had derhalve geïnformeerd kunnen zijn. Overigens kan uit de klachtomschrijving worden afgeleid dat klaagster kennis heeft over de spiegel en het gebruik daarvan. Tot slot stelt het ziekenhuis dat een schadevergoeding van € 150 meer in de rede ligt. Het door klaagster gevorderde bedrag is – onder verwijzing naar de ANWB Smartengeldengids – bovenmatig hoog. Het ziekenhuis heeft een bedrag van € 250 aangeboden; klaagster heeft dat niet geaccepteerd.

Oordeel

Er is sprake van een geneeskundige behandelingsovereenkomst in de zin van artikel 7:446 BW. Klaagster stelt het ziekenhuis aansprakelijk voor de door haar geleden schade vanwege de gang van zaken tijdens haar bevalling. Voor aansprakelijkheid is vereist dat voldoende aannemelijk wordt dat het ziekenhuis, dan wel ieder die werd ingeschakeld bij de verplichtingen voortkomend uit de behandelingsovereenkomst, daarin is tekortgeschoten, wat aan het ziekenhuis kan worden verweten en waarvan de cliënte nadeel heeft ondervonden.

De Geschillencommissie Ziekenhuizen (de commissie) wijst verder op het principe van goed hulpverlenerschap op grond van de bepalingen van het BW inzake de Wgbo. De hulpverlener, het ziekenhuis, neemt bij zijn werkzaamheden de zorg van een goed hulpverlener in acht en handelt daarbij in overeenstemming met de op hem rustende verantwoordelijkheid, voortvloeiend uit de voor hulpverleners geldende professionele standaard.

De verplichting voortkomend uit een geneeskundige behandelingsovereenkomst wordt aangemerkt als een inspanningsverplichting, omdat het bij een geneeskundige behandeling niet mogelijk is een bepaald resultaat te garanderen. Van een tekortkoming is dan sprake als de hulpverlener zich onvoldoende heeft ingespannen of bij de inspanning een fout heeft gemaakt.

Ten aanzien van de klacht over de aanwezigheid van te veel mensen in de verloskamer oordeelt de commissie dat de aanwezigheid van de arts en één of mogelijk twee verpleegkundigen medisch niet als 'onnodig' kan worden gekwalificeerd. Het ziekenhuis heeft dat afdoende aannemelijk gemaakt en ziet onvoldoende aanwijzingen voor de conclusie dat meer mensen aanwezig waren dan medisch noodzakelijk. Wat betreft de klacht over de doorkijkspiegel en het feit dat geen gehoor is gegeven aan het verzoek van klaagster om het gordijn te sluiten overweegt de commissie dat niet meer kan worden achterhaald wat er is

gebeurd. Het ziekenhuis heeft de klacht niet ontkend en de klacht is bij de interne klachtbehandeling gegrond verklaard. De commissie gaat ervan uit dat klaagster de feiten juist heeft weergegeven. Het verzoek van klaagster om het gordijn te sluiten is niet gehonoreerd. Het ziekenhuis is tekortgeschoten in wat van hem als zorgvuldig handelend zorgaanbieder in redelijkheid mocht worden verwacht. De commissie acht deze klacht derhalve gegrond. De klacht over het niet verstrekken van de informatiefolder wordt ongegrond verklaard, de commissie heeft geen aanleiding om aan de verslaglegging van de poliklinische consulten te twijfelen.

Over de schadevergoeding oordeelt de commissie als volgt. Op grond van artikel 6:106b BW kan immateriële schadevergoeding worden toegekend als de benadeelde lichamelijk letsel heeft opgelopen, in zijn eer of goede naam is geschaad of op andere wijze in zijn persoon is aangetast. Geestelijk letsel kan onder omstandigheden als een aantasting in de persoon worden beschouwd. De commissie kan zich voorstellen dat klaagster heeft geleden en nog lijdt vanwege het ontbreken van respect voor haar wens tot privacy. Klaagster heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat zij zodanig onder de gebeurtenissen heeft geleden dat sprake is van geestelijk letsel dat kan worden aangemerkt als een aantasting van haar persoon. Niet gesteld of gebleken is dat zij zich onder behandeling heeft moeten laten stellen als gevolg van de klachten en dat sprake zou zijn van een psychiatrisch ziektebeeld. Om deze reden kan de gevorderde vergoeding niet worden toegekend.

De commissie verklaart de klacht deels gegrond en verzoekt het ziekenhuis tot vergoeding van het klachtengeld van € 52,50 aan klaagster.

mr. D.F.A. Kikken

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen

Datum uitspraak: 25-01-2018

Zaaknummer: 113098